RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 11.378 van 30 juni 2015
in de zaak A. 215.965/XIV-36.457

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ali Acer
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 33, bus 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 mei 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 143.989 van 23 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 juni 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, zijn niet van toepassing op jurisdictionelebeslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoeker ookartikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot hetgrondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: devreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgtdat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar opte leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbodvastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naarartikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbodvermeld dat de termijn van twee jaar werd opgelegd omdat verzoeker na het betekenen van het bevel nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en hij daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingen heeft ingediend.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in deaanvankelijk bestreden beslissing “op quasi automatische wijze” een inreisverbod oplegtvoor de termijn van twee jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrentde specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, overweegt deRaad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat “de gemachtigde wel degelijk de redenen mee[deelt] waarom een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd”, dat te dezengeen sprake is van een automatisme bij het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van twee jaar nu “de bestreden beslissing zich geenszins beperkt tot de loutere vaststelling dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en dat verzoekersbeschouwingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet toe[laten] vast te stellen datde verweerder enig relevant ‘concreet element’ buitenbeschouwing heeft gelaten of heeftnagelaten in de beoordeling te betrekken”.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1,eerste lid, van de vreemdelingenwetworden vastgesteld door rekening te houden metde specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering vanhet bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreftde duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geensprake is van een automatisme bij het opleggen van de termijn van twee jaar.Verzoeker ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij op geen enkelewijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwingzouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Anders dan verzoekervoorhoudt, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die vaststelling en inhet lichtvan de gegeven motivering geen omkering van de bewijslast op.Met de niet nadertoegelichte opmerking dat geenrekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie,maakt verzoeker ook geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwetaannemelijk.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig juni tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**